

Arrest

nr. 162 035 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 februari 2016 houdende de beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11 Ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Zouhaier CHIHAOUI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Souad BOUMAHDI, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft een 'beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker' (bijlage 11ter). Deze beslissing wordt ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 11 februari 2016 en luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 72, § 1 , tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan (...)

*naam: X
voornaam: X
geboortedatum: X
geboorteplaats: X
nationaliteit Iran*

Derhalve wordt betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

Reden van de beslissing:

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning

Art. 3, eerste lid, 2° - In het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfvergunning”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

2.2.2. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Er dient te worden benadrukt dat het om een afzonderlijke voorwaarde gaat om tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen komen. De voorwaarde van het uiterst dringend karakter kan dan ook niet worden afgeleid uit de overige voorwaarden, met name de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2.3. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

2.2.3.1. Het uiterst dringend karakter wordt in de nota met opmerkingen betwist. De verwerende partij geeft aan dat niettegenstaande de bestreden beslissing een teruggedrijvingsmaatregel betreft, de uitvoering ervan niet imminent is daar zij thans niet uitvoerbaar is.

*“De hierboven omschreven feiten geven geen blijk van een uiterst dringend karakter van de huidige vordering. Verzoekster diende op 11 februari 2016 vijfde asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Die aanvraag zal eerst behandeld worden en de thans bestreden beslissing kan niet worden uitgevoerd zolang verzoeksters asielpcedure nog hangende is. Hierop wordt verzoekster uitdrukkelijk gewezen in de thans bestreden beslissing waarin het volgende wordt gesteld: “Derhalve wordt betrokkene teruggedreven, **zodra** deze beslissing **uitvoerbaar wordt**.”*

(...)

*Verzoek[st]er stelt dat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, omdat zij vastgehouden wordt en manu militari zal worden gerepatrieerd naar Iran. Een vlucht is voorzien is op 12 februari 2016. Terwijl die teruggedrijving, waarvan **verzoekster kennis kreeg op 3 februari 2016**, geannuleerd werd nadat verzoekster een vijfde asielaanvraag indiende op 11 februari 2016. Verzoekster is hier überhaupt van op de hoogte aangezien zij middels het indienen van asielaanvragen al meerdere teruggedrijvingen geannuleerd zag.*

Gezien verzoekster op 11 februari 2016 een asielaanvraag heeft ingediend die thans nog niet is afgerond en zij dus niet het voorwerp vormt van een teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging eminent is, kan zij niet op ontvankelijke wijze een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing instellen.”

2.2.3.2. Het wordt niet betwist dat verzoekster op 11 februari 2016 een nieuwe asielaanvraag indiende die actueel het voorwerp uitmaakt van onderzoek door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Verzoeksters asielaanvraag werd door verweerder immers op 12 februari 2016

overgemaakt aan het CGVS voor beslissing (zie bijlage aan nota verweerder). Een asielaanvraag heeft een schorsende werking, zodat de bestreden beslissing niet kan ten uitvoer worden gelegd.

Waar verzoekster in haar middelen een schending aanvoert van artikel 2 en 3 EVRM, merkt verwerende partij terecht op dat de bevoegde asielinstantie zal oordelen of er in haar hoofde sprake is van een mogelijk schending van die bepalingen.

Uit het artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wenst te verkrijgen hij steeds de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering "imminent is".

Hoewel de thans bestreden beslissing een teruggedrijvingsmaatregel is, dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoont dat de tenuitvoerlegging daarvan imminent is, zoals wordt vereist door artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet. Er is immers geen dwangmaatregel voorzien, wel integendeel wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld: *"Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt"*.

De vaststelling dat niet aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

W. MULS